

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Της Δος Ντεσκιλέ πρὸς τὸν Φανφάν

Μοῦ ζητᾷς, σὺν ἐγωιστῆς, νὰ διαθέτω ὅλον τὸν καιρὸ μου γιὰ σένα. Πότε θὰ βλέπω τότε τοῦ δικού μου; Εἶσαι ἕνα μεγάλο παιδί, τὸ ξέρω, μὰ πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ μεγάλη ὑπομονή. Ἐπρεπε ἐσύ, σὺν ἄνδρα, νὰ μοῦ δίνῃς τὸ καλὸ παράδειγμα. Ξέρεις, πῶς; ἐργάζομαι γιὰ νὰ ζήσω καὶ νὰ βοηθήσω τοὺς γονεῖς μου. Εὐὲ εἶσαι πλουσίος; Ἐὐὲ πέρασες, δέκα χρόνια εὐτυχισμένης νεότητος. Εὐὲ ἐγὼ βασανίστηκα δέκα χρόνια. Εἶνε βέβαια λυπηρὸ νὰ μὴ βλέπω μετὰ κάθε μέρα. Νομίζεις, ὅτι μ' ἀρέσει νὰ ζῶ μακριά σου; Χαίδεμένο μου παιδί, βοηθήσέ με νὰ κάνω ὑπομονή, καὶ μὴ μὲ μαλώνεις; Ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἀγάπη μιᾶς γυναίκας, σὺν ἐμένα, δεῖξέ θάρρος καὶ μὴν κλαῖς διαρκῶς σὺν παιδάκι. Τὶ διαφορά θὰ εἴχαμε ἀπὸ τὰ ζῦρα, ἂν δὲν μπορούσαμε νὰ περιορίσωμε τοὺς πόθους μας; Ἄν καὶ εἶσαι ἕνα παληόταϊδο κακοιαθημένο, σὲ συγχωρῶ καὶ σὲ φιλοῦ γλυκά σὸ ὠραίο μετωπὸ σου. Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ τραβήξω λίγο τὰ ξινὰ γένεια σου, ποῦ σὲ παρουσιάζουν στὸν κόσμο σὺν ἕνα ἀξιόσεβιστο πρόσωπο! Ἐννοια σου ὅμως, ἤσυχασε, καὶ δὲν θὰ πεθάνῃς ἂν μείνῃς μακριά μου μερικὲς ἡμέρες, ἀκόμη. Πάρε τὸ ἀπόφασι καὶ πάψε πειὰ τὴ γριόνια.

Σοῦ μιῶ ἔτσι, μὰ ἢ καρδιά μου σὲ λαχταρᾷ. Ἀγάπα με πολὺ. Φανφάν! Τὶ διάβολο! Καὶ σὸ πόλεμο νὰ τήγαινες δὲν θὰ ὑπέφερες τόσο...
Ἡ γλυκειά σου ἀγκυλὴ

Της ἰδίας στὸν ἴδιο

Ἀγαπημένο μου παιδί,
Σὲ δύο ἡμέρες θὰ εἶμαι στὴν ἀγκαλιά σου. Κλαῖω καὶ γελῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Τώρα ἀρχίζω καὶ ἐγὼ νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου καὶ θέλω νὰ περάσουν ἢ ὥρες σὺν δευτερόλεπτα, γρήγορα, γρήγορα, γιὰ νὰ βοεθῶ σιμά σου!...
Φανφάν, γλυκὸ μου παιδί, ἀγαπημένο μου ἀγορί, θὰ ἴδω τὰ μαύρα μάτια σου νὰ γελῶν ὅπως ἄλλοτε. Ἔ ἀκούσω τὴ φωνή σου ποῦ ἀγγίζει τὴν καρδιά καὶ μὲ κάνει νὰ τρέμω ἀπὸ συγκίνηση. Ἄχ! εὐτυχία μου!...
Δὲν θὰ ἀρρήσῃς; Θὰ σὲ περιμένο σὸ σπητάκι μας... Καλλίτερα ἔτσι. Ἄν ἐρχόμουν σὸ σταθμὸ νὰ σὲ ὑποδεχθῶ δὲν θὰ κρατειόμουν! Θὶ ἔπετρα στὴν ἀγκαλιά σου καὶ θὰ ἀρχίζα τὰ κλάματα! Καλλίτερα νὰ εἶμαστε μόνοι, ὀλομόναχοι στὴ φολήτσα μας. Τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, παιδί μου; Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε τρέμω μὴ μοῦ ματιάσῃ κανεὶς αὐτὴ τὴν χαρὰ μου! Ἐλα γρήγορα, μὴ μοῦ ἀρρήσῃς!
Ἡ πάντα δική σου...

Τοῦ κόμητος ντ' Ἐσέξ πρὸς τὴν Βασίλισσαν Ἐλισσάβετ

Βασίλισσά μου, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ ἔκαματε. Οἱ τίτλοι καὶ τὰ παράσημα ὅμως, δὲν ἔνε γιὰ μένα τίποτε μπροστά σ' ἐνε σις μειδιάμα. Ὅταν μειδιάει καὶ μὲ κυττάζετε μὲ καλοσύνη, θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου σὺν τοῦ θεοῦ; τῆς Μυθολογίας. Ἄν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς γράψω, θὰ μάθετε ἀπὸ μένα ὅσα δὲν μπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ μὲ τὸ στόμα. Ὅταν εἶμαι κοντά σας, χάνω τὸ θάρρος μου, χάνω καὶ τὴ φωνή μου. Γι' αὐτὸ μὲ βλέπετε δειλὸ ἐνώπιόν σας, ἐμένα ποῦ δὲν τρέμω ποτὲ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ἄχ! αὐτὰ τὰ φροισιμένα παραθύρα σας! Ὅταν τὰ ἀντικρῶσω, ἢ καρδιά μου γυτᾷ καὶ θολώνει ἢ ματιά μου! Εἶσατε τὸ ἄστρο τῆς ζωῆς μου, καὶ ἢ εὐτυχία μου. Ἀήριο θὰ σὰς ἴδω στὴν τελετή. Πρὸς Θεοῦ, μὴ φανήτε ψυχρὴ σ' αὐτὸν ποῦ σὰς λατρεύει σὺν τὸν Ἥλιο, καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὴ ζωὴ του

γιὰ ἕνα γλυκὸ σας βλέμμα. **Κόμης ντ' Ἐσέξ**

Τοῦ ἰδίου πρὸς τὴν ἰδίαν

Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλι. Συγχωρήστε τὰ συχνὰ γράμματά μου. Εἶνε ἢ ἰὸνῃ μου παρηγοριά. Δὲν τολμῶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴ αισθητόματα, γιὰτὶ, ὅπως σὰς εἶπα, ἢ παρουσία σας μοῦ προξενεὶ τὴν βαθύτερη συγκίνηση. Τὶ ὠραία ποῦ εἶσατε μὲ τὸ λευκὸ φροειά σας! Τὰ μαργαριτάρια σας ὄχιονῖν στὴν λάμψη τῶν ματιῶν σας. Ὅποιο; σὰς βλέπει τὰ χεῖρα, χαλιζεταί.
Εἶμαι ὁ ἀφροισιωμένος ἀλλόβρο; σι; **Κόμης ντ' Ἐσέξ**

Ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον τὴν δημοσίευσιν καὶ τῶν προηγήμων ἐπιστολῶν τῆς τελευταίας Τσαρίνας Ἀλεξάνδρας πρὸς τὸν Τσάρον Νικόλαον. Ἐξεδόθησαν τελευταίως σὸ Παρίσι εἰς γυμνάσιον καὶ ἔργων ἀνάγνωσται. Ἐργάσθησαν κατὰ τὴν διάκρισιν τοῦ Ἐθνοπαίχου πολέμου.

Της Αὐτοκράτειρας Ἀλεξάνδρας πρὸς τὸν Τσάρον Νικόλαον

Τσαρκίτι—Τσέλο 14 Σεπτεμβρίου

Πολυαγαπημένε μου,

Φαντάσου ὅτι χιονίζει ἀπὸ τώρα! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τηλεγράφημα σου. Σοῦ στέλνω τῆς θερμότερης εὐχῆς μου. Εἶναι ἢ πρώτη φορὰ ποῦ δὲν περνοῦμε μαζὴ τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων μας! Πόση εὐτυχία μοῦ ἔδωσες ἀπὸ τότε ποῦ σὲ γνωρίσω, θησαυρέ μου! Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὴν ἐνοσί μας καὶ διετήρησε τὴν ἀγάπη μας.

Ἡ γυναικουλί σου σὲ εὐχαριστεῖ μὲ ὅλη τὴ ψυχὴ τῆς, καὶ σὲ λατρεύει. Θησαυρέ μου! Ἥλιε μου! Ὅλες ἢ σκέψεις μου καὶ ὅλες ἢ εὐχῆς μου πετοῦν γύρω σου σήμερα. Εἶκοσι χρόνια παντρεμένοι! Ξέρεις, ὅτι φέρεσαι σήμερα τὸ νταντελλένο φέρεμα, γιὰ ἀνάμνησι τῆς ἡμέρας ἐκείνης; ... Φέρεσα καὶ τὴν ζωφίτσα μὲ τὰ μαργαριτάρια ποῦ μοῦ ἔδωσες... Πόσες δοκιμασίες, περῶματα, ἀγάπη μου, σ' αὐτὰ τὰ εἶκοσι χρόνια!... Μὰ στὴ φολήτσα μου ὁ οὐρανὸς ἔταν γαλιανὸς καὶ ἔλαμπε ὁ ἥλιος!

Σοῦ στέλνω ὡς ἀνάμνησιν μιὰ εἰκονίτσα τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶν. Φέρεσέ τὴν ἀμέσως. Θὰ σὲ προστατεύῃ σὺν φυλακτῶ ἀπὸ κάθε λύπη.

Γλυκεῖά μου ἀγάπη, πῶς; νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸν διορφο σταυρὸ ποῦ μοῦστειλες; Εἶνε ἀληθινὸ ἀριστοῦργημα. Δὲν φανταζόμουν ποτὲ πῶς θὰ μοῦ ἔστειλες ἕνα τόσο ὠραίο δῶρο. Θὰ τὸ φερέσω αὐτίω στὴν τελετή. Τὸ γράμμα σου καὶ ἢ φωτογραφία σου ἤλθαν μαζὴ, ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ ντυνόμουν.

Ἐρχομαι τὰ ἀνήθη σου σὸ Εὐαγγέλιο ποῦ μοῦ χρίσες ἢ Τατιάνα, Εἶμαι βεβαία πῶς; θὰ μὰς ἐλθῆς μαρισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιο. Νὰ εἶσαι ἡσυχος. Δὲν ὑποφέρω πειὰ ἀπὸ παλμούς; καὶ πονοκέφαλο.

Ἀτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούω τῆς χαριπᾶνης. Εἶνε ἢ ὥρα τῆς λειτουργίας. Θὰ πάμε ὅλη στὴν ἐκκλησία νὰ προσευχηθῶμε γιὰ σένα, θησαυρέ μου, ζωὴ μου!

Ἐμεῖνα τρεῖς ὥρες σὸ μιταλόνοι. Τὰ πουλίκια τραγουδοῦσαν γλυκά. Ὅλη ἢ φρόσις ἰμνοῦσε τὸ Θεό... Ἐτοῖ νοιώθω περισσότερο τὴ φρόση τοῦ πολέμου καὶ εὐχόμεν ν' ἀνήθῃ ἢ παρηγορία καὶ νὰ βασιλεύσῃ ἢ εἰρήνη στῆς δυστυχισμένε καρδίε...
Φορῶ σήμερα ἕνα φέρεμα μαῦρο, καὶ ὁ σταυρὸς ποῦ μοῦ ἔστειλες λιμποκοκά ἐπάνω του. Σ' ἀρίνω...
Ὁ Θεὸς; νὰ σ' εὐλόγησῃ καὶ νὰ σὲ στείλλῃ πάλι στὴν ἀγκαλιά μου. **Ἀλεξάνδρα**

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΜΟΛΙΒΙΑΤΙΣΣΑ

Ἐχω μὲ ἀγρίη ντροπαλή.
Στυλιανούλα Στυλιανή,
καὶ φέβγει σὰ ζυγόνω,
Καὶ δὲν τὴ νοιάζει ἂν οἱ καημοὶ,
καημοὶ καὶ πίκρες, Στυλιανή,
μὲ καταντοῦν ποῦ λιώνω.
Συποῦνι, θὰν τῆς στείλω γῶ,
Στυλιανούλη Στυλιανό,
τὶ ἂν κατεβῆ καὶ πλύνει,
Κι ἀφράτο μπράτσω τῆς; θὰ δῶ.
ἀφράτο μπράτσω τραγανό.
μ' ἀρίνει δὲ μ' ἀρίνει.

Καὶ βούρτσω τὴν παρασκευὴ
Στυλιανούλα Στυλιανή,
θὰ στείλω, κι ἂν τὴ πάρει
καὶ σφουγγαρίσει τὴν ἄβγῃ.
Ἄχ Στυλιανούλη χαραχτὴ
θὰ δῶ καὶ τὸ ποδάρι.

ΒΡΕΤΑΝΟΠΟΥΔΑ

Ὁ Γιαννούλι μὲ τσεμπέρι
μὲ τσεμπέρι κατηφέ
ὅταν μὲ χροῦσὸ σου χέρι
μοῦ προσφέρεῖς τὸν καιρὲ,
Τὸν καιρὲ σου νὰ τραβήξω
δὲ μὲ μελλεῖ καὶ πολὺ,
παρὰ πῶς νὰ σοῦ ρουφῆξω
στόμα στόμα ἕνα φιλή!

Ἀλεξ Πάριζης

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΟΒΡΑΔΑ

Τὸ βράδυ ἀργὰ τὰ φύλλα ἀναδεύουν
τοῦ ἀγέρα ἢ πνοῦσες ἢ κυφές.
Σὺν μυστικῆς ἀνάσες, σὺν ψυχῆς
ἀνάμειστος τοὺς λέω ν' ἀρροσιλεύουν...
Τὰ μυστικὰ τ' ἀνεύπια, ἐκεῖ πέρα,
παίζουν μὲ τὴ λαχτάρα τοῦ ἀγέρα,
οἱ πόθοι, ποῦ ἐβόστανε πρὶν ζήσουν,
στὰ μῦρα μέσα πᾶν νὰ ξεψυχήσουν...
Θεο)νίκη—1914 **Ἀριότος Χαδιοδόζου**